

ACC. N:R **M. 10289**: 1-2.

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *W. E. Wilhelmsson*
 Härad: *S. Låbo* Adress: *Kvidlinge*
 Socken: *Kvidlinge* Berättat av: *Pål Broddesson*
 Uppteckningsår: *1946* Född år *1828* i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om storkboet i Lanna by. s. 1-2.

Skriv endast på denna sida!

M. 10289:1.

ACC. N:R.

Landskap: Skåne Upptecknat av: W. E. Willhelmsen
 Härad: Löstra Åbo Adress: Skivlinge
 Socken: Skivlinge Berättat av: Pär Broderson, född 1828
 Uppteckningsår: 1946 Född år 1868 i Brunnby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I Länna by, Skivlinge socken, har fordom funnits ett storkbo, men aldrig flera här vidt någon mins. Detta bo fanns på bakåsen å hemmanet N:1, så långt tillbaka i tiden, som någon känner till. På 1860-talet blef den ena storcken skjuten af öfverne, hvarefter maken kom en eller en par år, hvarefter öfveran blef borta och så var Lännastorckens saga ut. Faktet, på det hemman hvarå boet fanns, voro mycket stolta öfverer att den som lyckofågeln ansedd storcken hos dem ville bygga och bo, ja hela den lilla byn intresserade sig för familjen på N:1 "byggning" och söjde verkligt då skulet kom. En gammal man på gården, "Ola Svons Jons, ogift farbror till den som ägde gården på 50-60-talet, bjöd en kvardags från 1700-talet afven i seder och bruk såväl som dräkt, brukade hvarje år den dag då storcken invanfann sig, kläda sig i sina bästa kyrkkläder som till en högtid. Han gick ut på gården, höll ett hälsningstal till den härkomne, lyckobringande gästen, under hälsningarna och bygningarna. Om orden voro de samma hvarje gång-traditionel-

ACC. N:R M. 10289: 2.

2,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

la - eller ej, har jag ej kunnat få reda på. Der stod den mycket lilla
gubben i sin blå vadmaladräkt, med lång rock, gula skinnbyxor, vita
ullstrumpor, skor med silverspännen och den gammaldaga "stormen"-
vidlyftigare uppsät - helsande med högtidlig glädje och allvar, sin
lika högtidlige vän på Taket. Jag skänker ej om en sådan ceremoni
 varit allmänt bruklig, der storkar funnits, men ofroligt är det ej,
ly, jämte svalan, har storken alltid bland allmoget varit en gerna
sedd fågel och denna senare, alltid relativt fåtalig, rent af åträdd
och många voro de wagnshjul, som lades af på Takäsen, för att
locka dit storkpar, men lyckarr ofta förgäflres.
Berättaren var min svärfar, som länade på gården Fär på 60. Talet.